

Felelősség a hazáért, Isten felé

2006. Auguszt 23.

Igehirdetés Hajmáskér 2006. 08. 20.

Így szól hozzánk Istennek Igéje a Lukács írása szerinti evangélium 12. részének a 34. verséből:

Mert ahol a ti kincsetek van, ott lesz a ti szívetek is.

Eddig Istennek írott Igéje.

Kedves Testvéreim! Augusztus 20-án – főleg, ha az vasárnapra esik – nagyon felemelő dolog Isten Igéjét hirdetni. Fölemelő, hiszen ilyenkor ünnepeljük a magyar államiság megalakulását, ilyenkor ünnepeljük első királyunk – katolikus testvéreink által szentté avatott királyunk – ünnepét, aki mindmáig mértékadó – legalábbis azoknak az embereknek, akik keresztyén szemmel próbálnak országot, államot, hazát és nemzetet dolgairól beszélni. Egy olyan király volt, aki értéket, egy hazát, egy magyar államot hozott létre, aki nem egyszerűen elfoglalt bizonyos területeket, hanem azokat megtartva, megőrizve határt húzott minden más néppel szemben, hogy meddig tart a Magyar Királyság, Magyarország területe, és törvényt adott. Törvényt, amely több volt egyszerű jogszabályoknál, több volt csúrésénél és csavarásánál a jognak, hanem mértékét, értéket adó rendeletek együttese volt. Igen ám, de ez a törvény, ez úgy jött létre, hogy ennek a királynak volt egy értékrendje, meghatározta, hogy melyek az igazán fontos, és melyek a lényegtelen dolgok, amelyben ez a király, és az őt követő Árpád-házi királyok is pontosan tudták, hogy a legfontosabb dolog az életben nem ezen a földön található, hanem az Istennél, a mi Megváltó Krisztusunknál.

Éppen ezért, kedves Testvéreim, fontos, hogy erről az Igéről beszéljünk ma. „Ahol a ti kincsetek van, ott lesz a ti szívetek is.” Mit jelent ez? Kedves Testvéreim, gondoljunk csak bele! Azok a dolgok vagy személyek, akik kedvesek a mi szívünknek újra meg újra a gondolatainkat, az érzelmeinket maguk után vonják. Egy szülőnek az fáj a legjobban, hogyha a gyermekét látja, hogy bántják és minden egyes gondolatával azon munkálkodik, hogy az ő gyermekének az életét minél szebbé, minél jobbá tegye. A friss házasnak ugyanígy a felesége vagy a férje a legfontosabb. Igen ám kedves Testvéreim, de mégiscsak ki kell mondanunk, hogy vannak fontosabb dolgok a világon, mint egy gyermek, mint egy szülő, mint egy feleség, mint egy férj. Persze nem e világi dolgokról van itt szó, hanem az Istentől. Jobban megértjük ezt a gondolkodásmódot, és ha végiggondoljuk azt, hogy a mi királyaink okirataiban milyen formulák voltak mindig ott a végén: Isten kegyelméből, Magyarországi király. Nem tudom valaha elgondolkodtatok-e azon, hogy ezek a királyok mit deklaráltak ezzel? Azt, hogy nem a maguk erejéből, nem a vakszerencsének köszönhetően, hanem az Isten akaratából uralkodnak ezen a földön. Hogy az a teher, amit az uralkodás jelent, az Istentől kapott feladat. Hogy az a vagyon, amit az jelentett, hogy ők a királyai, a tulajdonosai az egész országnak, szintén nem a saját zsákmányuk, hanem Istentől kapták, nem kellett becsapni érte egyetlen szerencsétlen embert sem, nem kellett senkinek a munkáját elvenni, az Istentől ajándékba kapták, és mint ilyenek, az Istennek felelősséggel tartoznak azért, hogy mi lesz ezzel az országgal. Az Árpád-házi és a későbbi királyok is deklarálták ezt, és felelősséget éreztek az országért, a hazáért, amiben éltek az Isten felé, és ezt a felelősséget osztották tovább, amikor István király is a saját vagyonából, a saját országából adott a veszprémi püspöknek, adott azoknak a lovagoknak, akik körülvették őt, adott azoknak a magyar törzseknek, azoknak fiainak, akik vele együtt, az ő Árpád vezér törzsével együtt megérkeztek ide a Kárpát-medencébe. Kedves Testvéreim! Olyan emberek voltak, akik – úgy gondolom – sokkal inkább elvek alapján éltek, mint mi gondoljuk. A történelemkönyvek persze azt tanították nekem, hogy ezek gaz kizsákmányolók voltak, akik elnyomták a parasztot, és hogy mindig milyen rossz volt nekik. De azt nagyon kevésszer mondják el, hogy a parasztnak nem kellett háborúba menni, de akkoriban a király ott kellett, hogy álljon a seregnek az elején. Arról nem beszélnek, hogy a paraszt, bár nehéz volt az élete, de együtt tölthette a családjával a mindennapokat, de II. András királyunkat, amikor a Szentföldre kellett menni, harcolni a szaracénok ellen, a kötelessége, a hite kötelezte rá, hogy maga is menjen. Gondoljatok csak bele! Felteszem nektek ezt az egyszerű kérdést: Mit gondoltok I. István – vagy nevezzük népszerű nevén Szent Istvánnak – jó apa lehetett, szerető férj, abban az értelemben, ahogy mi gondoljuk? Aki állandóan otthon volt, tutujgatta az ő kislányait? Aki feleségének virágot vitt vagy küldetett minden nap? Á, dehogy. Államférfi volt, a népéért, a nemzetéért tartozott felelősséggel, és ha kellett inkább föláltozta a saját életét, minthogy Árpád-házi királyaink is, ha kellett a saját vérüket folytatták a hazájukért, hogyha csak azért is, hogy annak a magyar parasztnak legyen ideje termelni, hogy az tudjon hálát adni az új kenyérért, az új borért. És nem csak Árpád-házi királyainkra kell gondolni. Vajon végig gondoltátok-e azt, hogy Zrínyi Miklósnak, Szigetvár urának lett volna más lehetősége, főnemes volt, a török szultán szívesen kiegyezett volna vele, és azt mondta volna neki: Menj el, csak add át a várat, tiéd lehet az életed, hazamehetsz a családotodhoz, örvendhetsz a vagyonodnak, mert megteheted, én nem veszem el, nekem az is jó, hogyha beállsz az én seregembe, még nagyobb vagyont is adok neked.

Tudjátok az elmúlt évek gyönyörű példáit mutatták nekem annak, hogy azok, akik az egyik hatalom seregében harcoltak egy ideig, hogy álltak át egy mozdulattal a másik hatalomnak felvéve a zubbonyát. És semmi nem változott, minden maradt a régiben. István alatt nem lett volna ilyen, Zrínyi Miklós nem tudta ezt kivitelezni, ő meghalt, mert az ő értéke, a becsülete az az Isten, a haza szeretetével volt átitatva. Ő nem itt akart gazdag milliárdos lenni, ő békességben akart élni az Istennel, ő úgy gondolta, hogy azok a javak, amelyek igazán fontosak, nem köthetők ehhez a világhoz, ő nem akart kisgyereket dajkálni – Mit beszéltek? – dehogynem szeretett volna. Dehogynem szerettek volna Eger védői, dehogynem szeretete volna Szondi György látni, hogy nő föl az ő két apródja, szeretete volna. Dehogynem szeretete volna István király látni Imre herceget, ahogy felnő, apa volt, férfi volt, ember volt, csak hát az igazi kincse az Istennél volt. Az igazi számadást az Istennel kellett megtennie. S gondolatok bele Testvéreim! Gondolatok csak Széchenyire, vajon amikor egy laza mozdulattal azt mondta, hogy minden birtokának egy éves jövedelmét fölajánlja, magyarul, amit egy évig termel odaadja, hozzá mérhető-e ahhoz, hogyha van olyan ember, aki azt mondja, hogy egyfajta munkából szerzett jövedelmét odaadja, nem az egész évest, csak azt a valamennyit fölajánlja. És Széchenyi nem népszerűséget akart venni ezzel. Széchenyit nem érdekelte más, csak az ország, csak a nép, amelynek nyelvét is alig beszélte egy ideig, de amely megragadta mégis, amikor hazajött külföldről és meglátta, mit is jelent a magyar nemzet, mit is jelent a magyar kultúra, mit is jelent Pest-Budán Lánchidat építeni, meg mit is jelent, akár elfogadni azt, hogy az idegen hatalom, a Habsburgok őt agyonlövessék, vagy öngyilkosságba zavarják, ki tudja már.

Kedves Testvéreim, ők emberek voltak, akiknek az értékrendjük, a legfontosabb kincsük nem ebben a világban volt. Éppen ezért talán nem is tudnák, hogy mit jelent az, hogy szociális háló, fogalmuk sem lenne arról, hogy mit jelentenek azok a kifejezések, amikről mi ma beszélünk olyan sokat, de gondolkodás nélkül tudtak meghalni azért, amit magyarságnak, Magyarországnak, Istenbe vetett hitnek nevezünk. Tudjátok, furcsa egy világban élünk, ítéletet mondunk azokról, akiknek hitük volt, akiknek elveik voltak, és akik ezért a hitükért föláldozták az életüket. Nem tudom belegondolatok-e abba, hogy Petőfi Sándor, a 28 éves költő vajon egy szélebbélelt ifjú ember volt? Vajon egy örült volt, aki nem tudta értékelni a feleségét, hát miért nem maradt otthon vele? Mindenki ismerte, mindenki szeretete, a verseiből meg tudott volna élni, valahogy még a császárral is ki lehetett volna egyezni. S mégis mi történt? Maga meg is írta: „Véres a föld lábam alatt, Lelőtték a pajtásomat, Előre! Én se' leszek rosszabb nála, Berohanok a halálba, Előre!”. Nem a felesége volt az igazi kincse, bár szeretete, gondolatok a Szeptember végén című versére. Gondoljatok rá, hogy nem az érdekelte, hogy milyen ruha van rajta, hogy vajon Petrovicznak és Hruznak a gyermeke, hanem az, amit a szívébe, a lelkébe az Isten iránti hit és a haza iránti szeretet beleoltott.

Tudjátok, elgondolkodom néha, és József Attilát idézve, amikor figyelem a televízió közvetítéseket – idézetet mondok – „Az embernek kél káromkodni kedve.”. Kik beszélnek most Istvánról? Kik beszélnek Árpádról vagy Széchenyiről? Had, lám, mit ér az istenük, mit ér a hazájuk, vajon mit ér nekünk? Mert kedves Testvéreim nagyobb dolgok ezek, és persze a nagy dolgok elől könnyű elmenekülni. De ne felejtjük el, hogy Széchenyi mellett ahhoz a Lánchídhöz sok özvegyasszony két fillérje hozzájárult, ne felejtjük el, hogy a Magyar Tudományos Akadémiát nem csak megalapítani, nem csak felépíteni kellett, hanem működtetni is, ne felejtjük el, ahhoz hogy ez megmaradjon kellett Horthy Miklós, kellett Klebelsberg Kunó, kinek még a neve se magyar, de a magyar oktatás a legtöbbet köszönheti neki. Aki hitre, hazaszeretetre próbálta oktatni a népet és a fiatalokat, akinek István nem azért volt szent, mert szentté avatták, hanem mert, amit képviselt, s az Istenhez való viszonya, amit jelenteni kellene ma is az ő nevének, többre volt hivatott, mint ahhoz, hogy mocskos szájú, léhűtő politikusok beszéljenek róla.

Kedves Testvéreim! Gyönyörű dolog, de nehéz dolog augusztus 20-án vasárnapi istentiszteletet tartani, mert, amit látunk most, és amit az Isten Igéje hirdet óriási ellentétben van egymással. És, hogyha Istvánra akarunk emlékezni, azt kell mondanunk, hogy meg kéne reformálni a világot. Hogyha Krisztusról akarunk beszélni, akit, ugye István is követni próbált, nyilván a maga gyarló emberi, de mégis nálunk sokkal határozottabb és következetesebb módján, akkor azt kell mondanunk, hogy meg kellett váltani ezt a világot. Mert Testvéreim, nem volt István tökéletes, nem volt Széchenyi tökéletes, nem volt Zrínyi tökéletes, ám Dugovics Titusz sem volt tökéletes, sőt a Hunyadiak vagy Kapisztrán János sem volt az, de tudták, hol vannak az igazi értékek az életükben, tudták, hol az igazi kincs, amit nem szabad elveszteni. Tudni kéne nekünk is, s megmutatni a világnak, hogy mi mások vagyunk, másként gondolkodunk, talán épp egy kisebbség vagyunk, s küzdeni a kisebbségi jogaink tiszteletben tartásáért. Küzdeni azért, hogy I. István – Szent István – nevét mocskos szájjal senki ne vehesse a szájára, és Krisztusról ne azok mondjanak véleményét, és ne azok írjanak könyvet vagy forgassanak filmet, kik meggyalázni akarják. Értékeket kellene újra onnét, a Mennyeknek Országából közvetítenünk ide le a földre, a mi szívünkkel először föl kéne emelni végre az Istent, s akkor tudnánk lemondani sokszor a világ dolgairól. Lemondani a kényelmünkről, a szabadidőnkéről, lemondani talán vagyonunk egy részéről, ha éppen úgy jön. Elfogadni azt, hogy nem csak én és én és én és utána jönnek a többiek, nem csak a pénz, a pénz, a pénz és utána az elvek. Nem csak az itteni, az e világi dolgok és kapcsolatok, nem csak az e világi hatalom, sőt egyáltalán nem ezek a fontosak, hanem az, hogy bennünk és általunk megjelenjen újra Krisztus ebben a világban, hogy mi magunk legyünk a magunk helyén Szent Istvánnak, Hunyadinak, Zrínyinek vagy éppen a mi Mennyei Atyánk Fiának, a Jézus Krisztusnak az őrállói. Ha senki más, hát mi emeljük föl a zászlót, amelyet apáink leejtettek, s megmutassuk, mit jelent kiállni a hitünkért, az elveinkért, mit jelent azt mondani, hogy az igazi értékek számunkra a Mennyek Országában vannak, s a többi minden sár és szemét, s tudjunk nemet mondani a

szemfényvesztő hazugságra, elfogadva Isten egyszerű, magától érthetődő igazságait, nem a ragyogó kincset, hanem a múlhatatlan koszorút választva, szolgálva a mi Mennyei Atyánkat, s az Ő Szent Fiát, a Krisztust. Ámen.

Mennyei Édes Atyánk! A Te szent kezvedbe helyezzük az életünket, bár nem is mi helyezzük, hiszen ott volt az mindig, Tőled kaptuk, s Tenéked adjuk vissza egykor. Ó, Urunk, hozzád fordulunk hát, hogy légy segítségünkre, hogy megtaláljuk elhívásunkat, hogy tudjuk megcselekedni a ránk bízott feladatot, s hogy a lehetőség és a kötelesség egyenetlen eloszlásában mi tudjuk először a kötelességet felvállalni, s utána élni az élet nyújtotta lehetőségekkel. Mindenség Ura, Teremtő Atyánk, add, hogy nekünk valóban a Te Szent Fiad legyen a legnagyobb érték az életünkben, hogy a Te Igéd alapján alakítsuk ki a saját értékrendünket, s a saját életmenetelünket, hogy ne másokhoz mérjük önmagunkat, hanem a Te Szent Fiához, hogy ne a mások véleményét kérjük ki, hanem először a Te Igédre figyeljünk, s hogy életünk minden pillanatában tudjunk egymásért dolgozni, hogy hit, nemzet és haza dolgaiban tudjuk mindig szent elődeink szavát és tanácsait követni. Mindenség Istene, adj nekünk hitet és erőt, óvd testünk és lelkünk épségét egyaránt. Add, hogy a mi hitünk töretlenül megmaradjon, s tegyen napról napra jobbá minket, s késszé arra, hogy imádkozzunk akképpen, ahogy a Te Szent Fiad, a mi hűséges Megváltónk, a Krisztus tanított:

Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy! Szenteltessék meg a Te neved. Jöjjön el a Te országod. Legyen meg a Te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is. A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma. És bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek És ne vigy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól. Mert Tiéd az ország, a hatalom és a dicsőség, mindörökké. Ámen.

S az Istennek békessége, amely minden emberi értelmet felülhalad, meg fogja őrizni a ti szíveiteket és gondolataitokat az Úr Jézus Krisztusban. Ámen.